

Sorry, sorry, sorry

strategie

In de naïeve zestiger jaren dachten de mensen nog dat ze het zich konden permitteren de aanbevelingen van de Club van Rome naast zich neer te leggen. En zo de draak te steken met de doemscenario's die wetenschappers schetsten over de toekomst van onze planeet. Het zou zo'n vaart niet lopen, dat wisten we zeker in die tijd. En ondanks dat de jeugd van toen de mond vol had van verandering, van revolutie zelfs, deed ook zij uiteindelijk hoegenaamd niets. De crisis werd door hen vooral aangegrepen om zich af te zetten tegen de vorige generatie. Veel verder ging het niet. De wereld heeft er een hoop kostbare tijd mee verloren. We moesten bijna dertig jaar wachten tot Al Gore het welzijn van onze planeet opnieuw op de agenda zou zetten.

Bert Rorije & Sjaak Vink zijn lid van Total Branding Collectief Het Stormt. Total Branding is een integrale merkaanpak, waarbij (bedrijfs)strategische en organisatorische vraagstukken, HRM-problematiek, leiderschaps- en managementontwikkeling, marketingcommunicatie en innovatie geïntegreerd worden aangepakt. Het doel: veranderingen bij organisaties op gang helpen. Bedrijven alternatieven voor de nieuwe economische orde aan te reiken. Mei vorig jaar verscheen hun boek: *Verkoop je ziel. Authenticiteit als basis voor succes.*

De wereld is in rap tempo aan het veranderen. Je voelt het. Je merkt het. Alles is in beweging. Alles is aan het kantelen. De wereld zoals we die kennen, is niet meer. De crisissen van de afgelopen tijd waren te fundamenteel, te ingrijpend en vooral te snel achter elkaar om de achterliggende problemen nog langer te verbergen. Overgaan tot de orde van de dag is geen optie meer. Hoe graag we dat ook willen.

damenteels mis is met de moraal in onze maatschappij. Dat we de drijfveren van onze leiders moeten wantrouwen. En zelfs nu, nadat we de gevolgen aan den lijve voelen, zijn er nog steeds bestuurders en politici die denken dat de bui weer over zal waaien. Dat het over een jaar of twee weer *business as usual* zal zijn. Gelukkig beseffen de meesten van ons nu echter dat het zo niet langer kan. Dat de maatschappij schreeuwt om nieuwe normen en waarden en een andere mentaliteit. Doorgaan met het leventje dat we gewend zijn, is niet meer aan de orde. Denken in termen van meer en nog meer, is voltooid verleden tijd. Evenals 'ieder voor zich en God voor ons allen'. We staan op een keerpunt. Of we het nou leuk vinden of niet.

tijdgeest & handdoek

De huidige leiders, de babyboomers die al decennia aan de macht zijn, staan opeens buitenspel. Begrijpen niet meer wat er gaande is. Waarom alles anders moet. Waar de tijdgeest naar toe gaat. Waarschijnlijk zullen ze de komende tijd de handdoek massaal in de ring gooien en sneller dan de bedoeling was het stokje overdragen aan de volgende generatie. Maar ook die generatie is in vertwijfeling en heeft wel sympathie met de nieuwe tijd, maar durft niet zonder meer te kiezen voor de radicale koerswijziging die nu nodig is. Ze durft er nog geen vergaande conse-

quenties aan te verbinden. De overgang is misschien wel te abrupt voor deze generatie dertigers en veertigers. Een generatie die nooit tegenslag heeft gekend en alleen maar groei en vooruitgang heeft meegeemaakt. Er is hen te weinig tijd gegeven aan de nieuwe situatie te wennen. De verandering gaat te snel, is te radicaal. De shift verplaatst zich van de ene zijde van het spectrum naar het andere. Van rationalisme naar idealisme. Van egoïsme naar gemeenschapzin. Van opportunisme naar lange termijn denken. Van directief naar dienstbaar leiderschap. Van een stugge hiërarchische naar een organische collectieve organisatievorm. Van aandeelhouderswaarde naar maatschappelijke verantwoordelijkheid. Van winstmaximalisatie naar maatschappelijke relevantie.

snakken naar leiders

Nee, dan de jeugd van tegenwoordig. De generatie die nu de universiteiten en hogescholen verlaat. Zij staan compleet anders in het leven. Voor het eerst sinds de zestiger jaren staat een generatie op die echt een origineel geluid laat horen en een werkelijk afwijkende mening heeft. De verandering waar deze tijd om vraagt, is voor deze generatie zo volstrekt vanzelfsprekend, dat we verbaasd opkijken waar deze afwijkende mening vandaan komt. Waarom we niet beter hebben opgelet. Het lijkt wel alsof we zozeer met onszelf zijn bezig geweest, dat we vergeten zijn om ons heen te kijken. Naar deze nieuwe leiders in spé, leiders waar de wereld naar snakt. Deze generatie is geknipt voor de tijd die komen gaat. Zij ontberen alleen nog ervaring. Zouden wij hen kunnen helpen? Zijn wij in staat hen te helpen? Maar zouden ze wel adviezen van ons willen aannemen? Geloven zij wel in onze goede intenties? Vertrouwen zij ons wel?

De jeugd van tegenwoordig is, in tegenstelling tot de babyboomers van destijds, geen groep die zich wil afzetten tegen de vorige generatie. Geen groep die de strijd aan gaat, de barricaden beklimt en de revolutie verkondigt. Verre van dat. En ging het in de zestiger jaren om de buitenkant, de vorm, het idee, de stijl van leven, deze generatie heeft intrinsieke drijfveren en is oprecht in haar overtuiging. Zij wil geen revolutie, maar zal er uiteindelijk wel een ontketenen want ze zal geen water bij de wijn doen. Pappen en nathouden? Deze mensen is

het ernst. En ze hebben haast. Zijn zich bewust van de urgentie. Zullen daden stellen. Hun verantwoordelijkheid pakken. Ze zullen wel moeten.

erfenis & ergernis

En dan die andere jeugd van tegenwoordig. De kinderen, de scholieren van nu. Die zullen straks een stuk militanter zijn. Zich afzetten. Het ons kwalijk nemen. En geef ze eens ongelijk. We hebben er een potje van gemaakt. Wij, de huidige volwassenen, niet alleen de babyboomers, maar ook de dertigers en veertigers. Wij allemaal hebben het toegestaan dat er een wereld kon ontstaan die alleen nog maar met geld bezig was. Geld op de korte termijn. Ten koste van alles en iedereen. Wij zagen de verloedering van de moraal ontstaan. Stonden erbij en keken er naar. Lieten onze leiders hun gang gaan. Deden er vaak vrolijk aan mee. Profiteerden van de aandelenhousse. Van de enorme prijsstijgingen op de woningmarkt. Hielden er geen rekening mee wat dat voor de volgende generatie zou betekenen. Droegen geen alternatieven aan. Lieten geen tegengeluid horen. Het is evident. Wij volwassenen hebben te veel aan onszelf gedacht. Aan ons eigen gewin. We

zijn in ons egoïsme onze kinderen vergeten. Hoe is het mogelijk? Hoe kon ons dat gebeuren? Het mooiste wat we bezitten. We hebben hen een wereld nagelaten die bepaald geen prettige wereld is. Waarom deden we dat? Waarom realiseerden wij ons niet dat we hun toekomst vernielden? In dit licht bekeken past het ons beslist niet om zelfvoldaan excuses te eisen van de graaiende en hebzuchtige bankiers. Wij volwassenen zullen allemaal excuses moeten aanbieden aan onze kinderen. Aan de jeugd van tegenwoordig. De generatie van de toekomst. Voor wat we ze allemaal hebben aangedaan en nagelaten.

Maar zelfs met excuses maken wij volwassenen ons er wel erg gemakkelijk vanaf. Excuses moeten het begin zijn van een mentaliteitsverandering bij onszelf. Want het roer kan om. Er is iedere dag een kans het tij alsnog te keren en vanaf morgen de zaken radicaal anders aan te pakken. Een gebaar te maken naar de generatie van de toekomst. Hen te helpen met de zware taak die hun wacht. Laten we er vanaf vandaag voor zorgen dat onze kinderen later toch nog een beetje trots op ons kunnen zijn.